

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 5/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. januára 2016 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpenej advokátom Mgr. Andrejom Gundelom, Ventúrska 276/14, Bratislava, ktorou namieta porušenie čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a základných práv podľa čl. 13 a čl. 14 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd prípisom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV Pz 374/14/1000-4 z 13. apríla 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. júna 2015 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom Mgr. Andrejom Gundelom, Ventúrska 276/14, Bratislava, ktorou namieta porušenie čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základných práv podľa čl. 13 a čl. 14 ods. 1

Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) prípisom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. k. IV Pz 374/14/1000-4 z 13. apríla 2015 (ďalej len „napadnutý prípis“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že v občianskoprávnom konaní vedenom v súčasnosti Krajským súdom v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sa sťažovateľka domáha proti obdarovanému vrátenia daru (časti nehnuteľnosti). Na základe trestného oznámenia obdarovaného bolo sťažovateľke spoločne s jej zaťom (ďalej len „spoluobvinený“) uznesením vyšetrovateľa 1. oddelenia vyšetrovania Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava II (ďalej len „okresné riaditeľstvo“) sp. zn. ORP-605/1-OVK-B2-2010 z 10. októbra 2013 (ďalej len „uznesenie z 10. októbra 2013“) vznesené obvinenie pre prečin neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo k nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona v spojení s § 138 písm. b) Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že výmenou zámkov od brány vchodu na pozemok, ako aj zámkov od vchodov do stavieb nachádzajúcich sa na tomto pozemku a fyzickým bránením znemožňovali spoluvlastníkovi (obdarovaný, pozn.) vo vstupe, a tým aj v užívaní týchto nehnuteľností.

Na základe sťažnosti sťažovateľky a spoluobvineného prokurátorka Okresnej prokuratúry Bratislava II (ďalej len „okresná prokuratúra“) uznesením č. k. 1 Pv 219/11/1102-50 zo 4. apríla 2014 (ďalej len „uznesenie zo 4. apríla 2014“) uznesenie vyšetrovateľa okresného riaditeľstva z 10. októbra 2013 podľa § 194 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zrušila a uložila vyšetrovateľovi okresného riaditeľstva, aby vo veci znovu konal a rozhodol. V uznesení okresnej prokuratúry zo 4. apríla 2014 sa podľa sťažovateľky uvádza, že *„... podľa § 630 Občianskeho zákonníka sa darca môže domáhať vrátenia daru, ak sa obdarovaný správa k nemu alebo členom jeho rodiny tak, že tým hrubo porušuje dobré mravy. Podľa judikatúry však musí ísť o porušenie dobrých mravov značnej intenzity alebo o ich sústavné porušovanie. Účinky darovacej zmluvy sa platným odvolaním daru nerušia od začiatku (ex tunc), ale ex nunc, až do okamihu, keď prejav vôle darcu bol*

doručený do sféry vplyvu obdarovaného. Týmto momentom sa obnovuje vlastníckeho právo darcu. Obdarovaný sa týmto momentom stáva neoprávneným držiteľom veci.“.

Vyšetrovateľ okresného riaditeľstva uznesením ČVS: ORP-605/1-VYS-B2-2010 Lu z 18. septembra 2014 (ďalej len „uznesenie z 18. septembra 2014“) vzniesol proti sťažovateľke a spoluobvinenému obvinenie zo spáchania úmyselného prečinu neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo k nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b) Trestného zákona vykonaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona. Vzhľadom na skutočnosť, že občianskoprávny spor o vrátenie daru nebol v relevantnom čase právoplatne skončený, platila podľa názoru sťažovateľky právna domnienka *„uvedená prokurátorkou v zrušujúcom uznesení, že od výzvy na vrátenie daru sťažovateľkou doručenou obdarovanému... bol v právnom postavení neoprávneného držiteľa veci až do právoplatného rozhodnutia v občianskom súdnom spore“.*

Sťažnosť sťažovateľky a spoluobvineného proti uzneseniu vyšetrovateľa okresného riaditeľstva z 18. septembra 2014 bola uznesením prokurátora okresnej prokuratúry č. k. 1 Pv 219/11/1102-68 z 24. októbra 2014 (ďalej len „uznesenie z 24. októbra 2014“) zamietnutá ako nedôvodná *„s odôvodnením, že konali protiprávne, obdarovaný bol oprávnený nakladať s darom a nasťahovať sa doňho, aj keď sa v roku 2009 kompletne odsťahoval a v marci 2009, ihneď po doručení výzvy na vrátenie daru, tento daroval svojim deťom [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] každému v jednej polovici. Prokurátor bez akejkoľvek opory v zákone, či v platnej judikatúre... tvrdil, že sťažovateľka a jej zať konali úmyselne protiprávne, keď bránili vstupu... (obdarovaného a jeho syna, pozn.) do polovice darovanej nehnuteľnosti obchádzajúc skutočnosť, že (obdarovaný, pozn.)... v čase, keď malo k tomu dôjsť už nebol vlastníkom, lebo previedol svoj dar na deti neberúc na zreteľ právny názor vyplývajúci z judikatúry, že doručením výzvy na vrátenie daru prestal byť do právoplatného rozhodnutia v občianskoprávnej veci vlastníkom, či dokonca len oprávneným držiteľom darovanej veci.“.*

Podaním zo 7. novembra 2014 sa sťažovateľka a spoluobvinený domáhali zrušenia právoplatného uznesenia vyšetrovateľa okresného riaditeľstva z 18. septembra 2014 a uznesenia prokurátora okresnej prokuratúry z 24. októbra 2014. Prokurátor generálnej prokuratúry klasifikoval označené podanie ako návrh podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku, ktorý napadnutým prípisom ako nedôvodný odložil.

Sťažovateľka v sťažnosti ďalej uvádza, že proti obdarovanému podala trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného zákona z dôvodu, že *„napriek výzve na vrátenie daru a prebiehajúcej občianskoprávnej konaní ohľadne vrátenia daru tento niekoľko dní po doručení výzvy na vrátenie daru v marci 2009 previedol dar na svoje deti...“*. Trestné oznámenie sťažovateľky vyšetrovateľ Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave (ďalej len „krajské riaditeľstvo“) uznesením sp. zn. KRP-246/2-VYŠ-BA-2014 PJ zo 14. augusta 2014 (ďalej len „uznesenie zo 14. augusta 2014“) odmietol, pretože nebol dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku.

Proti uzneseniu zo 14. augusta 2014 podala sťažovateľka sťažnosť, ktorú prokurátor okresnej prokuratúry uznesením č. k. 1 Pn 507/14/1102-18 zo 17. októbra 2014 (ďalej len „uznesenie zo 17. októbra 2014“) zamietol ako nedôvodnú v súlade s § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Následne podala sťažovateľka podnet na preskúmanie uznesenia vyšetrovateľa krajského riaditeľstva zo 14. augusta 2014 a uznesenia prokurátora okresnej prokuratúry zo 17. októbra 2014, ktorý prokurátor Krajskej prokuratúry v Bratislave (ďalej len „krajská prokuratúra“) prípisom č. k. 1 Kn 314/14/1100-12 z 27. januára 2015 (ďalej len „prípis z 27. januára 2015“) odmietol ako nedôvodný. Podľa sťažovateľky *„vyšetrovateľ... i prokurátori okresnej ale i krajskej prokuratúry dôvodili úplne naopak ako v bode 1. A/tvrdiac, že prostriedky trestného práva nemôžu nahrádzať občianske súdne konanie, že treba vyčkať rozhodnutie súdu v občianskoprávnej veci, že na základe princípu ultima ratio je možné prostriedkami trestného práva vstupovať do občianskoprávnych vzťahov iba v krajnom prípade, že úmysel... (obdarovaného) nebol ničím preukázaný...“*.

Sťažovateľka zastáva názor, že „*ide o dve strany toho istého sporu. Bud' preto platí právna domnienka, že obdarovaný je po doručení výzvy na vrátenie daru darkyňou len neoprávneným držiteľom darovanej veci a jeho právne úkony sú preto nielen neplatné, ale aj protiprávne a nedovolené a postup sťažovateľky a jej zaťa je dovolený a zákonný, keď neumožnili vstup obdarovanému na pozemok a do darovanej nehnuteľnosti alebo je treba po doručení výzvy na vrátenie daru nevyhnutné vyčkať na právoplatné rozhodnutie súdu v občianskom súdnom konaní, o tom, či je obdarovaný dar povinný vrátiť alebo nie a do momentu právoplatnosti nemožno vstupovať do tohto vzťahu prostriedkami trestného práva. Porovnanie oboch prípadov je flagrantným príkladom porušenia zásad rovnosti a zákazu diskriminácie v právnom štáte.*“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol nálezom takto:

«*Opatrením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV Pz 374/14/1000-4 z 13. 4. 2015 bolo porušené základné právo sťažovateľky [REDAKOVANÉ] vyplývajúce z čl. 12 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky a článkov 13 a 14 Listiny základných práv a slobôd, a to všetko za súčasného porušenia čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky.*

«*Ústavný súd Slovenskej republiky opatrenie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV Pz 374/14/1000-4 z 13.4.2015 zrušuje a vec vracia Súdnej rade Slovenskej republiky (správne má byť „Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky“) na ďalšie konanie.»*

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

Z petitu (citovaného v časti I tohto uznesenia) vyplýva, že sťažovateľka namieta porušenie čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy, ako aj porušenie základných práv podľa čl. 13 a čl. 14 ods. 1 listiny napadnutým prípisom generálnej prokuratúry, ktorým bol jej návrh podaný podľa § 363 Trestného poriadku na zrušenie právoplatného uznesenia vyšetrovateľa okresného riaditeľstva z 18. septembra 2014

v spojení s uznesením prokurátora okresnej prokuratúry z 24. októbra 2014 ako nedôvodný odložený.

II.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 13 a čl. 14 ods. 1 listiny napadnutým prípisom generálnej prokuratúry

Podľa čl. 13 listiny nikto nesmie porušiť listové tajomstvo ani tajomstvo iných písomností a záznamov, či už uchovávaných v súkromí alebo zasielaných poštou alebo iným spôsobom, s výnimkou prípadov a spôsobom, ktoré ustanoví zákon. Rovnako sa zaručuje tajomstvo správ podávaných telefónom, telegrafom alebo iným podobným zariadením (ďalej aj „základné právo na listové tajomstvo“).

Podľa čl. 14 ods. 1 listiny sloboda pohybu a pobytu je zaručená.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ alebo jeho zástupca.

Vychádzajúc z obsahu sťažnosti, ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľky nie je v časti namietaného porušenia základných práv garantovaných čl. 13 a čl. 14 ods. 1 listiny napadnutým prípisom generálnej prokuratúry odôvodnená. V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že právny inštitút predbežného prerokovania návrhu (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde) a s ním spojené náležitosti, ktoré musí každý návrh obsahovať, nie je samoúčelný, pretože týmto postupom sa skúmajú podmienky konania a bez ich splnenia nie je ústavný súd oprávnený vo veci konať.

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti

advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady.

Ústavný súd uvádza, že nedostatky zákonom predpísaných náležitostí vyplývajúce z podania sťažovateľky nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 206/2010 a iné).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd túto časť sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Nad rámec zistených formálnych nedostatkov (absencia odôvodnenia sťažnosti v časti namietaného porušenia základných práv podľa čl. 13 a čl. 14 ods. 1 ústavy) ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na popísané skutkové okolnosti nevidí žiadnu priamu príčinnú súvislosť medzi napadnutým prípisom generálnej prokuratúry a základným právom na listové tajomstvo garantovaným čl. 13 listiny alebo slobodou pohybu a pobytu garantovanou čl. 14 ods. 1 listiny. Vzhľadom na výhrady, ktoré sťažovateľka formuluje vo vzťahu k napadnutému prípisu generálnej prokuratúry, by zrejme prichádzalo do úvahy namietanie porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu garantovaného čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 ústavy. Vzhľadom na viazanosť návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde) však ústavný súd nemôže v tomto konaní posudzovať sťažnosť nad rámec návrhu sťažovateľky.

II.2 K namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy napadnutým prípisom generálnej prokuratúry

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05).

Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické, či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvýhodňovať alebo znevýhodňovať.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

V súvislosti s touto časťou sťažnosti ústavný súd pripomína, že zmyslom a účelom jeho právomoci podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb (ďalej aj „ústavné sťažnosti“) namietajúcich porušenie ich základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy (ďalej aj „základné práva“) je poskytnúť efektívnu ústavnú ochranu týmto základným právam. Primárne teda v konaní o tzv. individuálnych ústavných sťažnostiach nejde o zisťovanie ústavne relevantných pochybení orgánov verejnej moci, ktoré by malo vyústiť do vyslovenia porušenia akéhokoľvek článku ústavy. Nie každý článok (ustanovenie) ústavy totiž priznáva fyzickým osobám alebo právnickým osobám základné právo. Predmetom ochrany v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sú základné práva, a preto základom autoritatívneho výroku ústavného súdu o ústavnej sťažnosti je vyslovenie porušenia konkrétneho základného práva garantovaného konkrétnym článkom ústavy, príp. kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy o ľudských právach a základných slobodách. Uvedenú skutočnosť nemožno však interpretovať tak, že ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach neprihliada aj na iné ústavné normy, ktoré sú zvlášť vtedy, ak majú charakter ústavného princípu, v zásade vždy implicitnou súčasťou rozhodovacej činnosti ústavného súdu.

Ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre priznáva sťažovateľom označeným článkom ústavy charakter všeobecného ústavného princípu (čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a 2), resp. generálneho interpretačného princípu (čl. 152 ods. 4 ústavy), ktoré sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy (m. m. napr. IV. ÚS 119/07, IV. ÚS 383/08, IV. ÚS 70/2011, III. ÚS 66/2012), ktoré síce nepriznávajú fyzickým osobám a právnickým osobám konkrétne základné práva alebo slobody, ale sú v zásade vždy implicitnou súčasťou akejkolvek rozhodovacej činnosti ústavného súdu, a teda aj rozhodovania o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Za týchto okolností prichádza v konaní o ústavných sťažnostiach do úvahy vyslovenie porušenia tých ustanovení ústavy, ktoré majú charakter ústavného princípu len v spojení

s vyslovením porušenia konkrétneho základného práva. Neprichádza však do úvahy, aby ústavný súd vyhovel sťažnosti bez toho, aby vyslovil porušenie konkrétneho základného práva.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj tú časť sťažnosti, ktorou sa sťažovateľka domáha vyslovenia porušenia čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy napadnutým prípisom generálnej prokuratúry, ako zjavne neopodstatnenú pre absenciu priamej príčinnej súvislosti medzi napadnutým prípisom generálnej prokuratúry a ňou označenými ustanoveniami ústavy v spojení s konkrétnymi základnými právami garantovanými ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. januára 2016